

1869. § 2 siger, at naar en Mand ikke har danst Indfødsret, bliver han, forsaavidt ikke Overenskomst med en fremmed Stat eller undersaatligt Forhold til en saadan er til Hinders derfor, Børnepligten undergIVEN, naar han har taget fast Hjem her. Det skal altsaa oplyses, at han har taget fast Hjem her; men nu kommer der altsaa en Lov, — hvis dette Lovforslag bliver Lov — som siger, at han maa anses uden videre Bevis for at høre hjemme her, naar han har opholdt sig her i 2 Aar. Man maa altsaa antage, at Børnepligtsloven er forandret saaledes, at man ikke mere spørger, om han har fast Hjem eller ikke, men blot ser hen til, om han har opholdt sig her i 2 Aar eller ikke. Derfor tror jeg, at det vilde være rigtigt at faa en Bestemmelse, som medfører, at man kan undersøge, om en Mand virkelig har taget fast Hjem ved at ophode sig her i 2 Aar. Hvad angaar Rettigheden overfor Børnerfskabet, da vil dette maasse i de fleste Tilfælde være et temmelig upraktisk Spørgsmaal, thi det vil jo ikke let hende, at en Mand, som har havt Indfødsret og har begivet sig til Udlandet og der vundet Børnerfskab, ikke skulde have opholdt sig 5 Aar, i Riget iforveien. Der ved vil jo Loven være stet Snydest, selv om han, efter at være vendt tilbage, ikke skulde have opholdt sig her saalænge.

Chr. Rimestad: Ja, jeg tror rigtignok ogsaa, at ligeoverfor Børnepligtsloven vil det blive uden Forskjel, om der kommer til at staa „uden videre Bevis“ eller „naar ikke Andet oplyses“. Jeg tror, at i begge Tilfælde maatte man forstaa det saaledes, at man gaar ud fra dette som en Præsumption, men en Præsumption, der kan være Gjenstand for Afbevisning. Det forekommer mig nu, at man maa gaa ud fra, at det er sandsynligt, at den Paagjældende er imod at blive værnepligtig — det er vel det usandsynligste Tilfælde, at han selv skulde ønske at blive værnepligtig — men i dette Tilfælde vil man vistnok kunne stole paa, at han nok vil tilvejebringe eller angive de Data, som det vil komme an paa for at oplyse, om han har havt fast Ophold eller ikke. Det forekommer mig fremdeles, at

hele Bægten ligger paa, hvorvidt man antager, at Ordene „anses uden videre Bevis for at have havt fast Bopæl“ ere enstydige med, om der havde staaet „anses, selv om det Modfatte bevises, for at have havt fast Bopæl“; men det kan dog ikke antages. Forrigt var det jo netop det, man vilde opnaa, at man vilde se nu at faa en Regel, som man, uden at behøve i det enkelte Tilfælde at anstille vidtløstige Undersøgelser, kunde gjøre gjældende, overladende Modbeviset til den, som har Interesse deraf.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, git man til Afstemning, hvorved det principale Forslag til Lovforslaget, § 1 3die Stykke, af Klein og L. C. Larsen; Ordene: „uden videre Bevis“ forandres til: „naar ikke Andet oplyses“.

vedtoges med 48 Stemmer mod 5.
Derved bortfaldt det subsidiære Forslag.

Derpaa fattes Lovforslaget (se Tillæg C. Spalte 317—18) med den saaledes vedtagne Ændring under Afstemning og vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Klein: Maa jeg tillade mig at foreslaa, at Folkethinget for sit Vedkommende beslutter at nedsætte et Fællesudvalg i denne Sag, bestaaende af 5 Medlemmer for hvert Thing.

Da Ingen begjærede Ordet, fattes Kleins ovenstaaende Forslag under Afstemning og vedtoges enstemmig med 60 Stemmer.

Formanden: Landsthinget vil nu blive underrettet om, at det er besluttet, at et Fællesudvalg skal nedsættes i denne Sag, og at dette Thing for sit Vedkommende har besluttet, at dette Fællesudvalg skal bestaa af 5 Medlemmer for hvert Thing.

Hermed er Dagsordenen udtømt.

Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der strax efter Mødet vil blive omdelt Ændringsforslag